

Matagalls - Granollers 1995

Ben poc va faltar aquest any 95 perquè es trenqués del tot la tradició de no ploure el darrer diumenge de novembre, dia en què tradicionalment l'Agrupació organitza una marxa social. Almenys no ploure de manera o durant les hores que desfés el programa de la marxa. No em vull parar a documentar-me, però puc assegurar, així a cop d'ull, que des que l'AEG programa marxés socials, ja siguin de regularitat, d'atzimuts, o ara la Matagalls-Granollers, i d'això en deuen rondar els quinze o vint anys, mai no s'han hagut de suspendre a causa del mal temps.

L'equip que, com d'altres anys, hem complert l'encàrrec de donar la sortida a dalt a Matagalls enguany també hi érem però vàrem tenir poca feina: només vam segellar les cartolines de control de set o vuit vailets que, puntuals a les vuit, eren al peu de la creu de Matagalls després d'haver suportat, o millor dit patit, a la tenda que tenien parada a prop nostra, una de les nits de pluja i tempesta més perseverants que recordo haver passat jo mateix sota la precària protecció d'aquest artilugi de "campanya". I quina campanya la d'aquella nit! Aigua a pleret, calamarsa, ventades temibles, boira baixa i la fosca absoluta només retallada periòdicament per la fulgor fugissera dels llamps. Es pot dir que amb prou feines vam clucar l'ull en tota la nit.

Afortunadament el rellotge no s'atura i amb l'arribada de l'alba també arriba el canvi del temps. La inacabable nit de pluja dóna pas a un dia claríssim, de llums vives, amb núvols fantàstics, colors taronges, ocres, grisos i blaus de tardor. Un dia fresc, per gaudir de la bella caminada amb bons companys i animada tertúlia.

Com sempre fem l'escombra, però aquesta vegada no atrapem cap marxaire, ens han pres molt avantatge en haver sortit del Brull, i els que han sortit de Matagalls, molt joves i amb esperit molt actual, s'han cuidat molt que no els atrapéssim i no els hem vist el pèl en tot el dia. Fem la caminada més lleugers que altres vegades: cap incident, cap marxaire que hagi fet figa, ningú extraviat.

De la palesa tranquil·litat de la marxa n'és prova que les dues anècdotes que em vénen al cap quan evoquem aquesta jornada són, a part de l'aiguat previ, del tot saboroses: com la botifarra i allioli gustosíssims i excel·lents de coll de Palestrins o, encara més, l'exquisit pastís de xocolata, fet per mans a ben segur delicadíssimes, amb què l'amic Toni Pueyo ens sorprèn i obsequia quan passem arran del cementiri de Marata.

Josep Gargallo i Costa